

Vườn Trẻ Của Vương Quốc

Contents

Vườn Trẻ Của Vương Quốc	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	3
5. Chương 5	4
6. Chương 6	4
7. Chương 7	5
8. Chương 8	5
9. Chương 9	6
10. Chương 10	7
11. Chương 11	8
12. Chương 12	8
13. Chương 13	10
14. Chương 14	10
15. Chương 15	11
16. Chương 16	12
17. Chương 17	12
18. Chương 18	13
19. Chương 19	14
20. Chương 20	14
21. Chương 21	15
22. Chương 22	16
23. Chương 23	16
24. Chương 24	17
25. Chương 25	18
26. Chương 26	19
27. Chương 27	20
28. Chương 28	20
29. Chương 29	21
30. Chương 30	22
31. Chương 31	22
32. Chương 32	23
33. Chương 33	24
34. Chương 34	24
35. Chương 35	25

Vườn Trẻ Của Vương Quốc

Giới thiệu

Editor: Mèo tam thể (Anna) Thể loại: Đoàn văn, điền văn, phương tây Tình trạng bản gốc: Hoàn 35 chương Một câu chuyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuon-tre-cua-vuong-quoc>

1. Chương 1

“Samuels đại nhân, khiến cho ngài từ ngàn dặm xa xôi phải trở về, lòng tôi cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ.”
Cô hầu gái Seanal cúi lòng tràn đầy áy náy, “Nhưng mà, như ngài đã thấy, Bly đại nhân... có chút không ổn.”

Đại thần Bly – Đế quốc quân chính lấy lưng một thời khoanh tay thở phò trên cái ghế to lớn, thối thối râu mép vốn không tồn tại của bé, hai cái chân ngắn béo ị quơ quơ giữa không trung, căn bản không thể chạm xuống mặt đất.

Seanal thở dài một hơi.

“Như ngài thấy đấy,” Nàng rằng, “Bly đại nhân biến nhỏ rồi ạ...”

Samuels: “...”

2. Chương 2

Samuel ngồi trước mặt Bly, bàn tay cầm bút lông chim liến thoắng trên mặt giấy da dê, tỉ mỉ ngắm bé.

“Tình trạng này, trông rất giống bị nguyên rửa, hoặc là hắc ma pháp.” Samuels cau mày nói, “Ngài gần đây có ăn phải hay đụng phải vậy gì kì quái không?”

Bly thở phò phò, bi bô đáp, “Không có nha!”

Samuels: “Phì*...”

(*) đây là âm thanh chúng ta phát ra khi cố nín cười đó =)))

Bly là một trong những quan võ xuất chúng của đế quốc, hắn có vóc người cực cao lớn, thể trạng dũng mãnh, mỗi lần mở miệng đều có thể khiến âm thanh vang vọng khắp hoàng cung, chỉ một cánh tay của hắn đã to bằng bắp đùi Samuels, không ai có thể nghĩ tới khi còn bé hắn lại đáng yêu tới như vậy.

Bly vô cùng phần nộ khi nghe thấy âm thanh nhin cười của Samuels, bé đứng hắn lên trên ghế, dùng đôi tay mập mập đồ đồ toàn thịt là thịt tàn bạo vỗ lên mặt bàn, la lớn, “Không cho phép người cười!”

Samuels khẽ hắng giọng, tiếp tục bày ra bộ dáng nghiêm túc. “Hay là ngài gặp phải một ai đó kì quái? Có khi nào ngài lỡ bước vào cấm địa không?”

Bly hừ hừ hai tiếng, tỉ mỉ nhớ lại, nói, “Mấy ngày trước có một đợt mưa rào khá to, vườn hoa trong vương cung phía tây có chút lún xuống... chúng ta phát hiện ra một cái hành lang cấm thạch bên dưới nó, hình như là di tích của quốc vương đệ nhị khi trước để lại.”

Samuels hỏi: “Ngài có đi vào không?”

Bly gật gật đầu, “Ta chỉ bước vài bước vào thôi, vì hai bên hành lang đều có khắc những bức tượng trông rất kì quái dữ tợn, ta lo rằng vào sâu hơn nữa sẽ gặp nguy hiểm, vì vậy mới trở ra.”

Samuels suy tư gật gật đầu, chấm chút mực nước lên ngòi bút lông chim, bắt đầu viết – Bệnh nhân trí lực bình thường, cơ thể bị biến trở lại như khi còn bé, có lẽ là do hắc ma pháp thời kì thượng cổ.

Samuels lại hỏi: “Ngài có đi vào một mình không?”

Bly lắc đầu, “Bên cạnh ta còn vài vệ binh hộ tống nữa, nhưng bọn họ vẫn còn rất bình thường.”

Samuels cúi đầu, tiếp tục viết – Loại hắc ma pháp này còn có thể lựa chọn nạn nhân của nó.

3. Chương 3

Sau khi được cho phép, Samuels đi tới di tích để điều tra.

Đã xảy ra chuyện như vậy, quốc vương lập tức hạ lệnh đem di tích cổ tại hoa viên kia phong toả chặt chẽ, các pháp sư bên ngoài cùng nhau tạo ra một phép ẩn để đề áp hắc ma pháp nọ, bên cạnh đó còn có một vòng vệ binh vây bên ngoài tuần tra.

Samuels đi một vòng, cậu thực sự có thể cảm nhận được một tia khí tức oán độc hung tàn còn vương vấn lại, tựa như rắn độc uốn lượn bò trên da, xúc cảm băng lãnh dính trượt rợn người, đây hẳn phải là một loại hắc ma pháp vô cùng lợi hại mới có thể tạo ra dấu ấn mạnh mẽ như vậy.

Samuels trời sinh đã có năng lực nhận biết các lời nguyền và hắc ma pháp, cậu đối với ác ý này kia cực kì miễn cảm, cho nên cũng được tính là một chuyên gia trong phương diện này, cơ mà cậu lại chưa từng thấy loại ma pháp này bao giờ.

Cậu đang định xông vào địa đạo cấm thạch để điều tra, Seanal bỗng từ đâu vội vàng chạy tới.

“Samuels đại nhân, không xong rồi!” Seanal la lớn, “Ngài cần phải quay lại hoàng cung ngay bây giờ!”

“Bly lại xảy ra chuyện gì nữa sao?” Samuels kinh ngạc hỏi, “Không phải ta đã nhờ các người đưa hẳn tới thần điện hả?”

Bên trong thần điện có năng lực chữa trị và bảo hộ, Samuels đem Bly tới thần điện, cốt để hẳn tránh bị hắc ma pháp quấy nhiễu lần thứ hai.

“Không phải Bly đại nhân.” Seanal lắc đầu, bất đắc dĩ nói, “Là thần quan lớn, ngài ấy...”

Samuels sốt sắng hỏi, “Al thần quan bị làm sao vậy?”

Seanal đáp, “Thần quan lớn, ngài ấy... ngài ấy cũng biến nhỏ mất rồi...”

Samuels: “...”

4. Chương 4

Bên trong thần điện không có quần áo cho trẻ con, Al thần quan không thể làm gì khác hơn là đem trường bào rộng thùng thình đắp chặt lên người, đuôi áo dài quét loạt xoạt trên mặt đất. Bé cố hết sức chạy về phía Samuels, cơ mà bị vải áo quá dài quăn chân, Al thần quan khốn khổ vấp lộn mèo một cái làm tất cả mọi người giật nảy mình.

Samuels vội vàng đem Al thần quan đỡ dậy, mới quay qua liền thấy đôi mắt to long lanh đầy nước mắt của thần quan, cái mũi nhỏ nhắn thành một đoàn, trông có vẻ rất đau, nhưng bé vẫn cố gắng chịu đựng không khóc lên.

Samuels không nhịn nổi mà ôm tim, huhuhuhuhu tại sao Al thần quan khi bé lại moe như dị chứ moe chết tui rồi huhuhu.

Bly ở một bên bi bô mắng, “Hừ, ẻo lả!”
Al thần quan viên mắt đỏ bừng, “Mới không có nha!”
Bly hướng bé lè lưỡi, “Có vậy mà cũng khóc, lêu lêu.”
Al thần quan tức giận không thôi, dậm chân uỳnh khuất nói, “Ta không khóc mà!”
Samuels: “...Nhị vị đại nhân, chúng ta có thể đi vào vấn đề chính trước không?”

5. Chương 5

“Al đại nhân,” Samuels dò hỏi, “Ngài đã bao giờ đi ngang qua di tích kia chưa?”
Al thần quan lắc lắc đầu, “Ta chưa bao giờ đi qua chỗ đó.”
Sau đó, Samuels lại móc ra quyển sổ da dê nhỏ của mình, viết một hàng chữ.
– Loại hắc ma pháp này rất có thể có tính truyền nhiễm.
Ca này khó giải quyết à.
Nếu loại ma pháp biến nhỏ người này có khả năng lây lan, vậy thì họ cần phải đem Bly cùng Al thần quan cách ly với người khác.
Samuels lo rằng biện pháp này sẽ khiến hai người họ khó chịu, cậu cẩn cẩn thận thận đề xuất, vậy mà hai người lại vô cùng sẵn sàng đáp ứng, sau một hồi, Bly giơ tay nhỏ đô đô mập mập lên, nói, “Có chuyện này...”
Samuels hỏi, “Làm sao vậy?”
Bly trừng mắt nhìn cậu, “Ban này, trước khi đến thần điện, ta có đi ngang vương cung, thấy quốc vương đại nhân cũng bị biến nhỏ ời*.”
(* em bé Bly nói ngọng nha =)))))
Samuels: “...”

6. Chương 6

Samuels vội vã chạy tới vương cung.
Mặc dù cậu là người được mời tới để hỗ trợ giải quyết phiền phức, nhưng mà để được yết kiến quốc vương, cậu cũng phải trải qua rất nhiều lần kiểm tra. Trước tiên, Samuels bị tạm giữ vũ khí, hạn chế pháp lực, sau đó cậu mới được thả vào tấm cung của quốc vương, vừa vào thì thấy... quốc vương bé bỏng đang ngồi cùng kỳ sĩ trưởng.
Quốc vương bệ hạ khoác trên người một tấm áo choàng nhỏ, ngồi trên giường, hai chân tung tẩy trên không trung, bữu môi nói với Samuels, “Trầm rất không vui.”
Mà kỳ sĩ trưởng thì đứng ở một bên, tay giữ khư khư cây kiếm so với bé còn cao hơn một khúc, sau lưng chống cái khiên to như muốn đè bẹp bé.
Bé khó khăn từ trong hàm răng cắn chặt phun ra một câu hỏi, “Samuels, chuyện này rốt cuộc là sao?”

“Ta nghĩ là do một loại hắc ma pháp bí ẩn nào đó làm ra,” Samuels dờ khóc dờ cười, “Nếu ngài cảm thấy khó chịu, có thể bỏ cái khiên ra một chút.”

Kỵ sĩ trưởng ôm tay nhũn mảy, dùng giọng trẻ con non nớt của bé la lớn, “Không! Bảo vệ bộ hạ là chức trách của ta!”

Samuels: “...”

7. Chương 7

Quốc vương vẫn bảo trì được bộ dáng trấn tĩnh thận trọng, cùng Samuels cố gắng nghĩ cách giải trừ ma pháp.

“Ta chưa từng gặp loại ma pháp này, cũng không biết làm sao để giải quyết nó.” Samuels khổ não nói, “Tuy nhiên, ta đã gửi cho các chuyên gia ở hiệp hội pháp sư nghiên cứu hắc ma pháp một lá thư cầu viện, mong rằng họ sẽ cho chúng ta câu trả lời sớm.”

Quốc vương gật gật đầu, nói, “Trăm tin tưởng người.”

Ngài dùng khuôn mặt đáng yêu như tiểu thiên sứ nói ra một câu tràn đầy nghiêm túc như vậy làm Samuels bị moe đến cảm lạnh, cậu thậm chí còn có ý nghĩ vô lễ muốn nhào tới nắn nắn khuôn mặt nhỏ bé non nớt bung ra sữa của quốc vương bộ hạ.

Kỵ sĩ trưởng bên kia thì dùng mi tâm nhỏ bé nhìn cậu như hổ rình mồi, bé nhất định không biết bộ dáng này của mình có bao nhiêu đáng yêu...

Samuels nỗ lực tĩnh tâm, nghiêm túc nói cho quốc vương cùng kỵ sĩ trưởng biết, bọn họ nên nghĩ cách ngăn ngừa sự việc phát triển nặng nề hơn.

Quốc vương bộ hạ trước hết ban bố lệnh cách ly các đại thần đang bị hắc ma pháp ảnh hưởng, sau đó phong tỏa tin tức, ngài không hy vọng dân chúng biết đến chuyện này, đối với hoàng gia cũng không phải việc tốt gì cho cam, sau đó ngài cổ vũ Samuels, hi vọng cậu sớm có thể nghĩ biện pháp giải trừ lời nguyền.

8. Chương 8

Sang ngày thứ ba, tình huống càng chuyển biến xấu hơn.

Samuels vừa tỉnh lại sau giấc ngủ, phát hiện Seanal cũng đã biến thành một bé gái nhỏ, nàng uỷ uỷ khuất khuất kéo bím tóc be bé của mình, nước mắt rơi lã chã.

“Ta vốn định tháng sau kết hôn mà,” Nàng mếu máo nói, “Ta phải làm gì bây giờ đây cơ chứ.”

Samuels bắt đầu có chút bối rối, cậu chạy đi hỏi mấy vị bị biến thành trẻ con một chút, nhận ra trước đó họ đều cảm thấy hoảng hốt một cách kì lạ, sau đó, tựa như trong những buổi diễn xiếc thú, rầm một tiếng nổ vang, họ liền biến thành bộ dạng tựa như bây giờ.

Nói đến đoàn xiếc thú, quốc vương bộ hạ dẫu cái miệng nhỏ, nói, “Trăm muốn xem xiếc thú.”

Samuels cất lực khuyên bảo bé, “Bộ hạ, việc này sẽ khiến hắc ma pháp bị lộ mất.”

Kỵ sĩ trưởng cũng nỗ lực can ngăn, “Đúng vậy, rất nguy hiểm, ai mà biết bên trong đoàn xiếc thú có thích khách hay không.”

Quốc vương bộ hạ oan ức phụng phịu, “Trăm không chịu đâu! Trăm muốn xem xiếc cơ!”

Bly nỗ lực rướn người, giơ cao cánh tay nhỏ, “Ta cũng muốn xem!”

Kỵ sĩ trưởng tức giận đến thở phì phò, “Không cho xem! Quá nguy hiểm!”

Seanal cũng giơ tay lên, “Ta muốn xem đoàn kịch Hoa Mân Côi biểu diễn! Ta còn muốn mua búp bê nữa!”

Lời của nàng tựa như đã kích thích sự ham muốn bên trong kỵ sĩ trưởng, bé trầm tư một lát, sau đó bé không ngừng nhảy nhót đem tay mình giơ lên thật cao, ngón tay như muốn chọc vào cằm Samuels, vừa nhảy vừa lớn tiếng hô, “Ta muốn có mô hình rồng lớn!”

Samuels: “...”

Kỵ sĩ trưởng hết sức kích động, bé chỉ vừa mới nghĩ đến mô hình rồng lớn kia đã cảm thấy nội tâm phần khởi, vì vậy bé rút cây kiếm vừa nhọn vừa dài bên hông mình ra, vung vẩy trên không trung, trong miệng gào gừ hô to, “Đến đây đi! Rồng lớn!”

Kiếm kia quá mức nặng nề, bàn tay nhỏ của kỵ sĩ trưởng không đỡ nổi, thanh kiếm tuột ra khỏi tay, hướng về phía Al thần quan còn đang rụt rè bên góc tường mà bay, may mà Al thần quan vóc dáng thấp bé, thanh kiếm chỉ lướt qua đỉnh đầu bé, đập vỡ kính cửa sổ phía sau, rồi phi thẳng xuống vườn hoa.

Samuels kinh sợ chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, thần quan lớn chỉ cần nhúc nhích một chút thôi là đã bị thanh kiếm nặng trĩu kia đập trúng rồi, không cần thận có khi còn mất mạng tại chỗ.

Al thần quan sợ đến mức mở to đôi mắt xanh long lanh đầy nước, sau đó hai giọt nước mắt to đùng liên lần ra khỏi chỗ, bé oa oa khóc lớn nhào vào lồng ngực Samuels, đem nước mắt nước mũi cọ hết lên trường bào của cậu, thút thít nức lên, “Huhu... hu... Samuels... ta muốn về nhà...”

chương này dài bắt chọt nha =)))

9. Chương 9

Kỵ sĩ trưởng cũng biết mình làm chuyện xấu, lập tức ngoan ngoãn ngồi xuống, đem tay nhỏ đặt đằng hoàng trên đầu gối, không dám nói câu nào.

Bly hướng về phía Al thần quan lè lưỡi một cái, nói, “Quý đáng yêu!”

Al thần quan càng khóc lớn tiếng hơn.

Samuels không thể làm gì khác hơn là dùng cách dỗ cháu gái nhỏ của mình áp dụng lên Al thần quan để bé ngừng khóc, cậu cảm thấy đau đầu không thôi, qua những gì cậu thấy, những hành vi thông thuộc thường ngày mọi người vẫn có thể làm tốt, Al thần quan thậm chí vẫn có thể đọc thuộc lòng thánh ca không sai một chữ nào, cơ mà... Xét trên diện hành vi cùng lời nói, bọn họ thực sự đã biến thành trẻ con rồi.

Al thần quan cuối cùng cũng ngừng khóc, bé bẹp cái miệng nhỏ thút thít nức, Samuels xoay người, quyết định giáo huấn kẻ chuyên đi bắt nạt Al thần quan là đại thần Bly cùng kỵ sĩ trưởng vừa làm bừa một chút.

“Người không được bắt nạt ngài ấy nữa.” Samuels chỉ vào Bly, nói, “Nếu người còn bắt nạt hắn, ta sẽ... sẽ... không cho người ăn đồ ngọt nữa!”

Bly mở to hai mắt, như thể vừa nghe thấy sự tình kinh khủng nào đó.

“Người không thể làm như vậy!” Bé phì phò hô to, “Ta đây là đại thần khủng bố nhất vương quốc đó!”

Samuels lạnh lùng nói, “Đêm nay không có bánh ngọt.”

Bly che miệng mình, tựa như sợ mình sẽ lại nói ra điều gì đó sai trái.

Samuels lại nhìn kỵ sĩ trưởng đang yên lặng ngồi một bên.

“Ta sẽ tịch thu kiếm của ngươi.” Samuels nghiêm mặt, “Việc bảo vệ bệ hạ có thể giao cho người khác làm, ngươi cầm kiếm quá nguy hiểm!”

Kỵ sĩ trưởng không nói một lời, bé ngẩng cao đầu, nước mắt rưng rưng đảo quanh đôi mắt to.

Ngữ khí Samuels nhất thời mềm nhũn: “...Thôi, ta cho phép ngươi mang một cây kiếm gỗ.”

10. Chương 10

Tình hình trong vương cung càng ngày càng mất khống chế, chẳng bao lâu sau, lại có thêm mấy người bị biến thành trẻ con. Cậu lo lắng nếu chuyện cứ tiếp tục phát triển như vậy, không biết sẽ gây nên hậu quả đáng sợ gì đây.

– chỉ mấy đứa nhỏ thôi đã khiến cậu không chịu nổi rồi.

Samuels quyết định thâm nhập vào di tích, cậu muốn tìm hiểu xem hắc ma pháp tột cùng là thứ quỷ quái gì.

Đối với hắc ma pháp, cậu cũng coi như là một chuyên gia nghiên cứu, nhưng bên trong cung điện ngoài kỵ sĩ ra pháp sư cũng không có, Samuels lo rằng để bọn họ đi theo sẽ gặp phải nguy hiểm, vì vậy cậu quyết định tự mình vào xem xét.

Samuels từ lâu đã sớm hình thành thói quen hành động một mình, vì vậy cũng không cảm thấy có gì kì cục. Cậu nương theo cầu thang đá hoa cương rách nát cũ kĩ đi vào hành lang đá bên trong, dùng pháp thuật chiếu sáng bốn phía.

Vách đá của hành lang có khắc rất nhiều bức họa quỷ dị dữ tợn, Samuels nhìn kĩ một vài bức, chỉ có thể đoán rằng nơi này trước đây là một địa điểm hiến tế thần linh gì đó, nội dung khá mờ nhạt, vượt ra khỏi hết thấy tri thức vốn có của cậu.

Cậu càng ngày càng cảm thấy chuyện này có chút mơ hồ, thoáng chốc đã đến điểm cuối của hành lang, trước mặt cậu là một phiến cửa đá khổng lồ, bên trên có khắc hai con thú kì lạ to lớn miệng đầy răng nanh, xung quanh viết những kí tự rườm rà hoa mỹ gì đó mà cậu không nhận ra, tựa như đang canh giữ cửa đá này.

Một làn hắc ma pháp luồn ra từ khe phiến đá khiến Samuels khó chịu, cậu cảm thấy có chút choáng váng hoa mắt, gần như muốn buồn nôn. Dùng kinh nghiệm ứng đối hắc ma pháp phong phú của cậu trước đó thì... Cánh cửa này được ếm một lượng ma pháp không nhiều, không đủ để tiêu diệt một mạng sống, tuy nhiên đã cường đại tới mức có hơi khủng bố.

Cậu không dám tùy tiện đụng vào ma pháp trên cửa, yên lặng trầm tư suy nghĩ các biện pháp khác để mở ra ma chú trên phiến đá, cậu quan sát dòng chú này hồi lâu, căn cứ vào nét chữ cùng hoa văn, Samuels đoán rằng đây là một ma pháp động thức, nó có thể cảm nhận được nếu có người lạ muốn xâm nhập, từ đó biến hai con cự thú bằng đá trên kia thành vật sống để công kích kẻ xâm lấn, nếu thật sự là như thế, trước tiên cậu cần phải chặt đứt liên hệ giữa trận pháp cùng hai con thú kì lạ được khắc trên kia.

Cậu luôn rất tự tin với suy luận của mình, vì vậy liền giơ tay lên, muốn thử xem thế nào, vừa định đọc ma chú thì bỗng dưng có một cánh tay trắng bệch từ đâu hiện ra, giữ chặt tay cậu.

Samuels mặc dù là một pháp sư ưu tú, nhưng cậu rất e ngại tất cả mọi thứ liên quan đến chết chóc. Mấy năm trước cậu rời vương cung đi du lịch một chuyến, đi qua vô tận chỉ hải, không cẩn thận vào phải lãnh địa của Hắc Ám Chi Sâm, trong sương mù dày đặc gặp phải mấy xác sống cùng xương khô, suýt nữa thì sợ đến bất tỉnh tại chỗ.

Mà lúc này, khi cậu chỉ có một mình bên trong di tích tối tăm đáng sợ, có một vật tựa như xương trắng lạnh như băng muốn nắm lấy tay cậu! Samuels sợ đến rít gào, dùng tốc độ nhanh nhất của mình xướng ra một cái pháp chú, cơ mà cái tay kia còn nhanh hơn, bịt chặt miệng Samuels lại, cậu trợn to mắt, bỗng nhiên nhớ tới... Người chết cũng sẽ không che miệng cậu như vậy.

Một giọng nói chầm chọc âm độc bỗng dưng vang lên, “Xin cảm ơn, nghi thức hoan nghênh của ngài thực sự làm người ta kích động đấy.”

Đôi tay kia từ từ thả cậu ra, Samuels hít sâu một hơi, quay đầu lại, nhìn người phía sau được bao bọc bởi pháp bào màu đen âm u.

Cậu kinh ngạc, thốt lên, “Cecil... Sao người lại ở đây?”

11. Chương 11

“Ta cảm thấy được người đang cần ta giúp đỡ.” Hắc pháp sư Cecil khẽ mỉm cười, sau đó tiếp tục nói, “Huống chi, chẳng phải người nên cảm ơn ta trước vì đã ngăn cản người sao?”

“Hắc ma pháp trên cửa rất cường đại hả?” Samuels thắc mắc, nhưng rồi lại cảm thấy có gì đó không đúng, “Người làm sao mà thoát ra khỏi Hắc Âm Chi Sâm được?”

Cecil hờ hững đáp, “Cũng không phải là lần đầu tiên.”

Samuels nhất thời im lặng, nhưng rồi vẫn không nhịn được nói, “Người không nên làm như vậy, nếu bị người khác nhận ra thân phận của người...”

Cecil là một tên hắc pháp sư nổi tiếng xấu, cậu vẫn nhớ như in cảnh tượng nhiều năm trước gặp gỡ Cecil, khi ấy, Samuels bị lạc trong vùng rừng rậm, sợ hãi thi trước mặt tới run chân, bỗng dưng xuất hiện nhiều vong linh thi thể như vậy, ác ý trong người cậu bị đột phá tới đỉnh điểm, khiến bản thân bị trọng thương, may mà Cecil xuất hiện, cứu cậu – tên hắc pháp sư này cũng không khủng bố như trong truyền thuyết vẫn đồn, ít nhất thì hắn chưa bao giờ tổn thương Samuels.

Tuy rằng có thể miễn cưỡng nói chuyện, nhưng cậu không thể nào tiếp thu được việc một tên pháp sư quy phục dưới trướng Ma Thần linh hồn “Quái Vật”. Cecil nguyên bản vốn là học trò của Hiệp Hội Pháp Sư, sau khi phản bội Hiệp Hội hắn liền lẩn trốn vào trong rừng rậm cư trú, sau đó Hiệp Hội tuyên bố với bên ngoài rằng họ đã ‘giam giữ’ Cecil bên trong khu rừng. Samuels vô tình biết được, những pháp sư kia căn bản không phát hiện được hướng đi của Cecil, nói là trông coi chứ người đi đâu rồi thì họ cũng không biết.

Trong lúc dưỡng thương tại căn nhà nhỏ của Cecil, cậu và hắn vô tình trở thành bạn tốt. Samuels tính tình ôn nhu, loại bằng hữu nào cậu cũng có, vậy mà Cecil lại chưa từng e ngại thân thể của cậu.

Hắn đã nhiều lần rời khỏi rừng rậm, lén lút cùng Samuels đi du lịch mạo hiểm xung quanh, nhưng lần nào cũng bị Samuels bắt trở lại – cậu lo rằng hắn đi lòng vòng sẽ bị bại lộ thân phận, Hiệp Hội sẽ đuổi giết tới cùng. Nhưng Cecil là ai chứ, chất nhầy có thừa, hắn trừng mắt nhìn Samuels, nói, “Nếu như người tìm cách chặt đứt ma pháp trên cửa, người sẽ biến thành con ếch đấy... Hoặc là một con dê chuột gà quái thai gì đấy luôn.”

Samuels nhất thời mờ mịt: “...Hử?”

“Đừng nói là người đã quên rằng nơi này là thần điện cũ nhé,” Cecil chỉ vào bức họa khắc đầy những văn tự cổ quái, nói, “Đây này, chỗ này ghi – Phách Lưu Á – Thần hoang đường.”

12. Chương 12

Samuels nhẹ giọng lầm bầm danh tự kia.

Hắn là một trong mười hai Ma thần chi nhất tại thế kỉ thứ nhất và thứ hai, nhưng dữ liệu được lưu lại đã bị huỷ diệt đến gần như không còn. Samuels không hề biết nhiều về tính tình cùng tình huống của mấy vị thần này, cậu ngược mắt nhìn Cecil, đợi hắn giải thích.

Sau khi giao dịch thành công với Ma thần linh hồn, Cecil đã đạt được hết thấy tri thức, nhiều đến vô tận. Hắn rất quen thuộc với loại văn tự cùng mười hai vị thần cũ này, giải thích cho Samuels, “Phách Lưu Á là Ma Thần thiện ác chi gian, ông ta không hẳn là ác, nhưng hành vi lại vô cùng hoang đường, cũng rất tàn bạo, mạnh mẽ.”

Samuels nhớ tới loại ma pháp bị ếm trên thân thể tội quốc vương, bọn họ chỉ là bị thu nhỏ lại, chưa bị những nguyên rửa cùng thương tổn khác, cậu có thể nhìn ra vị ma thần cũ này đối với bọn họ không có nhiều ác ý.

Cơ mà, động cơ của ông ta đến tột cùng là cái gì?

Cecil chủ động trả lời thắc mắc của cậu, “Ông ta làm tại thấy như vậy vui đó.”

Samuels: “...”

Cảm thấy... chơi vui?

“Nghĩ lại mà xem, các đại thần tinh anh đều biến thành một lũ nhóc bé xiu, cả triều đình toàn là trẻ con.” Cecil nhin cười, nói, “Như vậy rất thú vị mà... Quốc vương có bao giờ tè ra quần vào lúc lên triều chưa?”

Samuels hỏi: “Ông ta là kẻ chủ ma thần của người sao?”

Cecil lắc đầu, “Để người thất vọng rồi.”

Samuels gượng cười, “Người có thể thử làm quen một chút, ta cảm thấy các người rất hợp nhau đấy.”

Cecil mỉm cười, “Ông ta với kẻ chủ của ta là địch thủ của nhau.”

“Thật đáng tiếc,” Samuels quay đầu đi, chuyên tâm nghiên cứu ma pháp trên cửa. “Cánh cửa này rốt cuộc là sao vậy?”

“Phách Lưu Á rất thích lừa gạt những người thông minh,” Cecil nói, “Cánh cửa này kì thực rất đơn giản, người chỉ cần đẩy nó thôi.”

Samuels cho rằng Cecil đang mê sảng, cậu không nhìn được mà cau mày nhìn hắn. Cecil bình thần đưa tay ra, đẩy phiến đá trông có vẻ rất nặng kia một cái – cửa mở, mà cự thủ trông như vật đang sống kia chỉ đồng loạt há miệng, như đang khinh bỉ suy đoán của Samuels.

Samuels: “...Thật là đặc biệt.”

Bên kia cửa có một tể đàn rất lớn, giống như các thần điện mà cậu đã từng gặp qua, cùng một bức tượng thần Phách Lưu Á.

Đứng tại đây, Samuels cảm thấy có chút luống cuống, cậu vốn nghĩ rằng bên trong di tích cất giấu một ma vật gì đó rất kinh khủng rất kì bí, chỉ cần mình đánh bại ma vật kia, ma pháp trên người tội quốc vương sẽ được giải trừ. Cơ mà đằng sau cửa đá lại là thần điện một vị thần cũ, cậu đương nhiên chẳng thể tiêu diệt một vị thần cũ được.

Cecil nói, “Đây chỉ là một trò đùa dai của ông ta thôi.”

Samuels hỏi hắn, “Vậy ta cần phải làm gì để hoá giải trò đùa dai này?”

Cecil đáp, “Hiển tế.”

13. Chương 13

Samuels đọc một lượt danh sách đồ cúng trước đây mọi người thường hay hiến tế cho Phách Lưu Á, nội tâm nhất thời cảm thấy phức tạp.

Đây là mấy thứ dở hơi gì chứ... bột khí trên mặt hồ lúc sáng sớm, nước mắt từ con mắt thứ 378 của quái vật ngàn mắt, xúc tu bị thiêu thành than tro của yêu tinh cây, còn có chân... lông chân tiên tử?

Samuels đem danh sách mạnh mẽ vứt xuống đất, tức giận nói, “Ông ta đang đùa với chúng ta sao!”

Cecil thẳng thắn đáp lại, “Đúng vậy mà, ông ta chính là đang đùa chúng ta.”

Chuyện phát sinh trong vương cung hết thấy chỉ là một trò đùa dai, muốn giải quyết thì phải đi lấy lòng người nọ, mới có thể đem ma chú trên người bọn quốc vương biến đi mất.

Samuels bị phần hô lên, “Chúng ta phải đi đâu để tìm mấy thứ này bây giờ cơ chứ?”

“Bên trong lãnh địa của Phách Lưu Á có một cái hồ, xung quanh là nhà của các tiên tử chuyên chăm sóc cây tinh và nuôi nấng quái vật ngàn mắt, chúng ta có thể vào đó làm một chút giao dịch.” Cecil nói, “Nhưng mà đó là chuyện của mấy kỷ nguyên trước, bây giờ đi thu thập những thứ đồ này, e rằng có chút khó khăn.”

Samuels tức giận nói, “Ông ta đang lừa gạt chúng ta!”

Cecil duy trì vẻ mặt bình tĩnh, “Ngoài chấp thuận, chúng ta chẳng thể làm gì khác.”

Samuels hít sâu một hơi, “Được rồi, nên bắt đầu từ đâu đây?”

14. Chương 14

Bọn họ định sáng sớm ngày mai đi tới bên hồ qua trận pháp truyền tống, lấy bột khí trên mặt nước, tiếp theo mới đi tìm quái vật ngàn mắt kia.

Samuels tạo cho Cecil một cái thân phận mới, chuyên gia đến từ Hiệp hội pháp sư chuyên nghiên cứu hắc ma pháp. Hai người cùng quay về vương cung, bỗng phát hiện ra bên trong vương cung đã sớm loạn lung tung beng.

Có rất nhiều người đã biến thành trẻ con, toàn bộ vương cung nhao nhao ồn ào, chạy ngang chạy dọc, khiến Samuels vừa nhìn đã đau đầu.

Cecil ngạc nhiên nhìn bọn nhỏ chạy lung tung khắp nơi, vạ phần kinh ngạc, cảm thán, “Trông đáng sợ thật.”

Samuels thở dài, nói, “Bởi vậy ta mới muốn mau mau giải trừ ma pháp, sớm được ngày nào hay ngày ấy.”

Bọn họ cùng đi yết kiến quốc vương, kỵ sĩ trưởng chẳng biết vì sao đang cùng Bly đánh loạn thành một cục, người túm tóc của ta, ta cắn tay của người, quốc vương bệ hạ ngồi một bên kích động khen hay, Al thần quan sợ đến trợn to hai mắt, viên mắt đã hơi ửng hồng, thoát nhìn như sắp gào khóc tới hồng mắt.

Seanal thì vẫn giữ được bình tĩnh, ngồi một bên ôm chặt búp bê của nàng, không muốn chơi cùng đám trẻ con ngu xuẩn này.

Samuels hỏi nàng, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Seanal bị hỏi trả lời cậu, “Bly giành lấy bánh ngọt của thần quan lớn, lại muốn cướp tiếp bánh ngọt của kỵ sĩ trưởng, bệ hạ ở một bên ồn ào kêu gọi bọn họ đánh nhau, thế là họ xông vào đánh luôn.”

Samuels: “...”

Cecil nhin không được, nói, “Quốc vương của các người thật ấu trĩ.”

Samuels nhanh chân tiến tới, một tay túm lấy Bly, một tay nắm áo kỵ sĩ trưởng xách lên, hết sức tức giận, “Từ nay đến hết tuần này các người ai cũng không được ăn bánh ngọt!”

Bly bưng miệng mình, bên trong vẫn còn phồng lên do bánh ga tô dầu tây nhỏ của kỵ sĩ trưởng, bé hết sức cố gắng nhai nhai. Kỵ sĩ trưởng bên kia thì vô cùng oan ức, không tình nguyện giãy dụa thân thể nhỏ bé, đập đập chân ngăn cách mặt đất tới cả mét, ý muốn thoát ra khỏi tay Samuels.

“Đây không phải là lỗi của ta!” Bé la lớn, “Rõ ràng là tại Bly mà!”

Quốc vương bệ hạ cũng ngoác miệng xen vào, “Trẫm chẳng hề làm gì!”

Samuels mặc kệ bọn họ, cậu quay lưng nhìn Al thần quan nước mắt lưng tròng, ngữ khí trở nên mềm mại, nói, “Đương nhiên là thần quan lớn ngoan ngoãn cùng Seanal có thể ăn.”

Nói xong, cậu đem Bly cùng kỵ sĩ trưởng thả xuống, không để ý tới đám nhãi con đang chơi xấu khóc lóc om sòm, nắm tay nhỏ của Seanal cùng Al thần quan đi ra ngoài.

“Samuels đại nhân,” Seanal nhỏ giọng dò hỏi, “Ngài đã tìm ra biện pháp giải lời nguyện chưa?”

Samuels nhớ Seanal từng nói, tháng sau nàng sẽ cử hành lễ cưới, người thân họ hàng cha mẹ nàng, còn cả vị hôn phu nữa, nhất định không thể nào chấp nhận việc nàng đã biến thành hình dáng này.

“Ta sẽ tìm được biện pháp.” Samuels gật đầu, “Nhất định.”

15. Chương 15

Sáng sớm hôm sau, Samuels cùng Cecil đi tới trước bờ hồ, thuận lợi lấy được bọt nước. Cecil dùng ma pháp bảo quản bọt nước trong một cái lọ thủy tinh, rồi dắt Samuels đi tìm quái vật ngàn mắt.

“Cũng không khó như ta tưởng tượng nhỉ,” Samuels nói, “Có lẽ chỉ trong ngày hôm nay chúng ta đã có thể thu thập đủ vật liệu rồi.”

Cecil khẽ mỉm cười, cái gì cũng không nói.

Tới khi tìm được con quái vật ngàn mắt kia đã là sau giờ Ngọ*, đây là một con quái thú khổng lồ kì dị, trông giống như một đồng bần nhuyển to bự mọc hàng ngàn con mắt, tính tình cũng rất tốt, không chủ động công kích bọn họ, chỉ hờ hững xụi lơ trên mặt đất tầm nắng.

(*) 11-13 giờ trưa

Samuels không nhịn được bưng miệng nghiêng qua chỗ khác, nói, “Thật kinh tởm, ta buồn nôn quá...”

Cecil vẫn luôn bình tĩnh, hẩn nhìn chăm chăm con quái vật ngàn mắt kia, hai hàng lông mày nhíu chặt, hỏi, “Có chút rắc rối đây... ta nên đếm từ trên xuống dưới, hay là đếm từ dưới lên trên bây giờ?”

Samuels: “...”

Cậu tỉ mỉ suy nghĩ một chút, nói, “Cũng đâu có gì khác nhau đâu?”

“Người đừng nói chuyện!” Cecil có chút bất mãn, “Làm ta quên mất đang đếm tới chỗ nào rồi...”

Samuels: “...”

16. Chương 16

Để lấy được nước mắt của quái vật cũng phải tốn mất chút công phu, chính xác mà nói, việc này lãng phí cả một ngày của bọn họ.

Hai người vô cùng vất vả mới tìm ra được con mắt thứ 378 trong một ngàn con mắt kia, xong rồi còn phải khiến nó khóc là cả một quá trình vô cùng buồn nôn vô cùng gian nan, Samuels không dám quay lại nhìn một tí nào, cậu căn bản còn không biết làm sao mà Cecil lấy được nước mắt.

Để cho bản thân tỉnh táo lại một chút, Samuels quyết định tiến sâu vào trong rừng, tìm đôi cánh trong suốt của tiên tử, muốn nhờ các nàng... ày, cho một chút lông chân.

Nhóm tiên tử vốn luôn vô cùng hoà hợp với nhân loại, đây là một loại sinh vật rảnh rỗi thích giúp người làm niềm vui, Samuels cảm thấy hành trình lần này chắc chắn sẽ vô cùng dễ dàng.

Sáng ngày hôm sau, bọn họ tìm thấy hai tiểu tiên tử lạc đàn. Cecil là hắc pháp sư đã kí kết ước cùng ma thần, không thích hợp tiếp cận với mấy loài sinh vật trong sáng thuần khiết, đến quá gần sẽ làm đôi bên đều không thoải mái.

Samuels tao nhã lễ phép tiến lên chào hỏi nhóm tiên tử, cũng trình bày rõ ràng hoàn cảnh éo le của vương quốc.

“Ta cần sự trợ giúp của các vị.” Samuels nói, “Cầu xin các vị đồng ý giúp chúng ta.”

Nhóm tiên tử sáng khoái đáp ứng, “Đương nhiên rồi, người xa lạ đáng thương, các người cần gì?”

Samuels lúng túng mở miệng, “Ày, ta cần... cần lông chân của các vị.”

Tiên tử: “...”

Samuels: “...”

Nhóm tiên tử nổi trận lôi đình: “Câm miệng ngay! Tiểu tiên nữ chúng ta làm gì có lông chân mà cho cơ chứ!!!”

17. Chương 17

Samuels nghĩ, chết bà, tiên tử tựa hồ vô cùng tức giận mất rồi.

Cậu nỗ lực giải thích lại ý nguyện của mình, hi vọng nhóm tiên tử có thể hiểu được rằng cậu đây không phải đang làm xằng làm bậy.

“Danh sách thực sự là viết như vậy mà,” Samuels chỉ vào tờ giấy liệt kê các loại đồ cúng, “Các vị xem, chỗ này ghi là lông... lông chân tiên tử đây này!”

Tiên tử tức giận đến phát run: “Nói bậy! Tiên tử chúng ta làm sao mà có lông chân được!”

Samuels: “Nhưng mà...”

Tiên tử: “Người đây là đang sỉ nhục tiểu tiên nữ chúng ta!”

Samuels: “...”

Hai vị tiên tử tức giận, lập tức vỗ đôi cánh nhỏ bay xa.

Cecil tựa vào gốc cây đằng sau Samuels, ôm tay cảm khái, “Ày, đúng là phong cách của thần hoang đường mà.”

18. Chương 18

“Ta nên làm gì bây giờ?” Samuels rất tuyệt vọng, “Nên đi hỏi tiên tử khác sao? Có lẽ các tiên tử khác nhau sẽ có những cái nhìn khác nhau đi?”

Cecil: “Ta cảm thấy người tốt nhất đừng nên đi hỏi.”

Samuels lấy tay che mặt, đứng đấy, có tiên tử nào lại đi thừa nhận trên thân thể trắng nõn mỹ lệ rung động lòng người của mình lại có lông chân cơ chứ.

Nhưng mà mọi người trong vương cung vẫn đang chờ cậu cứu giúp, cậu không thể cứ thế mà thua một cái lông chân!

Samuels nói, “Chúng ta tới khu dân cư của các tiên tử xem một chút đi, nói không chừng... sẽ có tiên tử có lông chân dài đó.”

Cecil nhún vai, “Ta không nghĩ chuyện đó sẽ khả thi đâu.”

Bọn họ tiếp tục tiến sâu vào rừng rậm tối om, nghe đâu tại nơi xa nhất của khu rừng này có một hồ nước, ven hồ có rất nhiều tiên tử tụ tập nói chuyện.

Bọn họ đi được một lát, lại gặp được một vị tiên tử.

Samuels ôm hi vọng tiến lên phía trước: “Xin chào –”

“A! Biến thái!” Tiên tử nọ rít gào, “Cái tên biến thái đi xin lông chân kia!”

Samuels: “...”

Tiên tử sợ hãi vừa gào vừa bay xa.

Cecil phì cười, “Tin tức lưu truyền nhanh thật đấy.”

Samuels nghe được trong câu nói của hắn có chút châm chọc, cậu tức giận, nghiêng đầu qua chỗ khác, “Đừng có mà khích người ta! Lo nghĩ biện pháp đi!”

Cecil tắc lưỡi, “Việc nhỏ này thì cần gì phải nghĩ cơ chứ.”

Hắn nhìn tiên tử vừa bay ngang phía xa xa, con người bỗng tối lại, vô số ma pháp cách trở toả ra từ trong người, đem tiểu tiên nữ kia vây bên trong trận pháp của hắn.

Các hắc pháp sư thoạt nhìn rất âm u, làm người ta cảm thấy quỷ dị, nhóm tiểu tiên tử cũng có pháp thuật của chính mình, pháp thuật của bọn họ cùng quang minh ma pháp có cùng một gốc rễ, đều là khắc tinh của hắc ma pháp.

Ma lực của Cecil vô cùng mạnh mẽ, một tiểu tiên tử nho nhỏ căn bản không thể chống cự, Samuels cũng nhìn ra tiểu tiên tử kia rất không thoải mái, sợ hãi quá độ làm nàng trông có vẻ hơi buồn bực, nàng vội vã cuống cuồng nhìn Cecil, âm điệu sắc bén dò hỏi, “Ác ma! Người... người muốn làm gì?”

Cecil phong độ nhẹ nhàng cười với nàng một cái.

“Ta chỉ có một thỉnh cầu nho nhỏ,” Hắn nhẹ giọng nói, “Ta cần một cọng lông chân của người.”

Tiểu tiên tử: “...”

Samuels: “...”

Tiểu tiên tử: “...Biến thái!”

19. Chương 19

Không thể làm được.

Samuels vạn phần thống khổ nghĩ, mấy vị tiên tử này sẽ không vì giúp đỡ một người thoát khỏi hắc ma pháp mà thừa nhận bọn họ có lông chân đâu. Mà mình với Cecil, không chừng cả đời này sẽ bị hội tiên tử xem như một tên biến thái đáng sợ.

Đây thực sự là một hiểu lầm đáng lo ngại, vị thần cũ kia muốn đùa chết bọn họ hay sao vậy!

Cecil cầm cự ma pháp bao vây lấy tiểu tiên tử đang thở phì phò không nói một lời, tức giận bay mấy vòng, liếc Cecil một cái, nói, “Không có chính là không có! Cho dù người có giết chết ta ta cũng không có lông chân cho người đâu!”

Cecil vô cùng thắc mắc, “Tại sao ta lại phải giết người? Để đỡ tốn thời gian, chẳng phải ta đi bắt thêm mấy tiểu tiên tử, sau đó chờ lông chân các người mọc ra còn lợi hơn ư?”

Tiểu tiên tử: “...”

Cecil nói thêm, “Khi đó ta sẽ nói cho tất cả những người ta gặp trên đường, chủng tộc các người ai cũng có lông chân.”

Tiểu tiên tử: “...”

Cecil thở dài, “Thật là đáng sợ.”

Samuels che mặt, tại sao lại uy hiếp một cách kém thông minh như vậy chứ... Chỉ tổ gây hại thêm thôi!

“Được rồi.” Tiểu tiên tử cắn môi, “Chỉ cần người không đem chuyện này nói ra, ta có thể đưa cho người cái lông... vật này!”

Nàng tựa hồ rất không muốn nói ra hai chữ kia, nỗ lực giữ lại chút hình ảnh cuối cùng.

Cecil tao nhã nói cảm ơn, “Đa tạ, khi nào thì chúng ta có thể lấy được?”

Tiểu tiên tử xấu hổ che mặt, “VẬY... tuần sau đi!”

Samuels trợn mắt há mồm.

20. Chương 20

Vấn đề lông chân tiên tử đã được xử lý xong, đồ vật cuối cùng cần phải lấy chính là xúc tu của cây tinh bị đốt thành tro.

Để hoàn thành việc này có chút khó khăn, dù sao tộc cây tinh rất xem trọng xúc tu của họ, không thể dễ dàng đem đốt như vậy.

Nhưng mà Cecil cũng không bị đạo đức ràng buộc, thủ đoạn vô cùng bạo lực, Samuels chưa kịp đồng ý hẳn đã thấp lên một quả cầu lửa, ném vào đồng cây tinh, trong tiếng thét xé trời của bọn họ thuận thuận lợi lợi cướp đi được xúc tu đã bị đốt thành tro.

Bọn họ bây giờ chỉ cần đợi một tuần để lấy lông chân tiểu tiên nữ là có thể trở về vương cung rồi.

Qua nhiều ngày như vậy, Samuels rốt cuộc cũng có thể ngủ một giấc thật ngon, không cần phải trần trọc mỗi đêm suy nghĩ về tương lai vương quốc nữa.

Cậu và Cecil nghỉ chân tại một nhà trọ trong trấn nhỏ cạnh khu rừng tiên nữ, ông chủ quán trọ tiếp đãi họ rất đỗi nồng hậu, vào lúc ăn cơm tối, Samuels thấy có vài nữ sĩ đang lén lút nhìn trộm Cecil.

Họ đều là những cô nương đáng yêu xinh đẹp, nhưng Cecil lại chẳng phản ứng gì... Thật ra mà nói, vị hắc pháp sư này về ngoài tuấn lãng cơ trí, tính cách dí dỏm hài hước, là loại người rất được hoan nghênh.

Samuels chưa từng thân cận ám muội với vị nữ sĩ nào, cậu tưởng rằng chỉ có ác đồ mới mang loại tư tâm đó trong người, nhưng mà vị bằng hữu ác đồ này của cậu lại thanh lãnh cấm dục tựa như một thánh nhân.

Thiệt vi diệu.

Cậu vừa thấp giọng lẩm bẩm vừa đem bia trong cốc uống cạn, vừa mới quay đầu đã thấy một vị nữ sĩ trẻ tuổi dưới sự cổ vũ của bạn bè ngượng ngùng đi tới, nàng bối rối nắm góc áo, nhỏ giọng nói với Cecil, “Xin chào, ta là Leah.”

Nàng dùng loại ánh mắt e thẹn si mê kia nhìn Cecil, làm người ta chỉ cần liếc qua là hiểu rõ tâm tư của nàng. Samuels biết điều đứng dậy, muốn cho vị nữ sĩ này chút cơ hội.

Cecil nhanh chóng nín lại cánh tay cậu, đem cậu ấn xuống, sau đó quay sang chỗ Leah mỉm cười, nói, “Xin lỗi, ta đã kết hôn rồi.”

Ánh mắt Leah tràn đầy sự mất mát, nàng nhanh chóng bỏ đi, Samuels lại giật mình nhìn hẩn, nắm lấy tay Cecil chăm chú nhìn, hỏi, “Người kết hôn rồi?”

Bọn họ đã ở cùng nhau mấy tháng nay cơ mà, cô vợ của Cecil mọc từ đâu ra vậy?*

(*) chỉ đơn thuần là ở cùng thôi nha =)))

Nhưng mà trên tay Cecil vẫn chưa có nhẫn kết hôn, có nữ sĩ nào lại để chồng mình không đeo nhẫn cơ chứ?

Cecil nhìn cậu, mắt chớp chớp, “Ta lừa nàng ấy thôi.”

Samuels: “...”

Khúc dạo ngắn ban tối chẳng thể ảnh hưởng tâm tình của Samuels, cậu uống chút rượu, vui vẻ tắm rửa sạch sẽ, sao đó thư thái đặt mông lên giường ngủ.

Ngày vương quốc được giải cứu đã không còn xa rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau, cậu vui vẻ tỉnh dậy trong tiếng hót thánh thót của mấy chú chim bên ngoài ô cửa sổ, nắng sớm ảm áp soi vào trong phòng, cậu dụi dụi mắt đi qua giá treo áo khoác cạnh giường, nhưng làm thế nào cậu cũng không sờ thấy quần áo của mình. Samuels nhăn mặt lần qua lần lại, ngồi dậy, lười biếng chuẩn bị đi lấy áo khoác.

Cơ mà... có cái gì cứ quái quái ấy nhỉ?

Sàn nhà đâu mất rồi, sao chân mình lại có cảm giác đang lơ lửng thế này?

Samuels hoảng sợ mở to hai mắt.

Cậu quay đầu qua liền nhìn thấy một đôi tay nho nhỏ đỏ đỏ toàn thịt, cúi đầu xuống thì thấy hai chân bé xinh quẫy quẫy trong không khí.

Trời má.

Cậu... cậu cũng biến nhỏ mất rồi! QAA

21. Chương 21

Áo ngủ của Samuels lũng thùng quần lấy cậu, vô cùng cản trở vướng víu.

Cậu khó khăn kéo lên hai ống quần rộng, muốn từ thành giường cao vút nhảy xuống đất, cơ mà độ cao kia khiến cậu vô cùng e ngại, Samuels nhìn mặt đất một lúc, lại xoay người nằm nhào trên mép giường, cẩn thận từng li thò ra một cái chân thăm dò độ cao, hai tay gắt gao bám chặt ga giường, sợ mình không cẩn thận sẽ ngã xuống.

Giường của quán trọ này sao lại cao như vậy chứ!

Cậu làm cách nào cũng không xuống dưới được, trong lòng từng trận lo sợ ập tới. Điều này làm cậu nhớ lại những đêm còn bé ở học viện pháp sư, khi cậu vẫn còn phải ngủ giường tầng cùng với các bạn. Hồi bảy tuổi cậu từng từ trên giường lăn xuống, ngã gãy một bên tay, từ đó cậu trở nên rất sợ mỗi khi phải đối mặt với độ cao. Hiện tại, cho dù chỉ là ngồi trên một chiếc giường có chút khó với, nhưng việc chân cậu lơ lửng trên không trung đã biến bên dưới thành vực sâu vạn trượng, khiến cậu sợ hãi không thôi.

Ngoài cửa vang lên tiếng người gõ cộc cộc, thanh âm có chút tùy tiện của Cecil vang lên, hắn gọi cậu một tiếng, sau đó nói, “Người còn chưa xong sao? Pháp sư của Hiệp hội yếu như vậy, thảo nào Hiệp hội các người mãi chả làm nên trò trống gì.”

“Cecil...” Samuels nức nở gọi, người cậu run bần bật, bi bô nói, “Cứu... cứu ta với...”

Ngoài cửa bỗng dưng yên tĩnh trở lại, Cecil đẩy cửa phòng ra, trong đáy mắt chất đầy sự kinh ngạc.

Nhìn thấy người quen, Samuels càng cảm thấy yếu đuối, cậu bệt miệng, nhẹ nhàng kéo kéo áo ngủ siêu bự trên người, uỷ khuất nói, “Ta không xuống được...”

Cecil: “...”

22. Chương 22

Cecil cuối cùng cũng nhận ra ma pháp siêu nhây này của thần hoang đường đáng sợ tới cỡ nào.

Samuels cũng biến nhỏ mất rồi, vậy mình lại phải gánh trọng trách làm bảo mẫu đi cứu vương quốc gồm một đồng trẻ con lút nhút à?

Để một hắc pháp sư đi cứu thế giới, ông đùa mình hả?

Nhưng hắn chỉ vừa nhìn thấy Samuels bé nhỏ ngọt ngào như đường mật nước mắt lưng tròng nhìn mình liền lập tức đem lời oán hận trong lòng ấn xuống. Hắn đi tới bên giường, đem Samuels ôm lên.

Cecil thở dài hỏi, “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Samuels tức giận tới mức dầu hết cả môi, nói, “Ta hận thần hoang đường.”

Cecil trầm mặc trong chốc lát, sau đó không nhịn được đưa tay vò vò khuôn mặt nhỏ của cậu, cảm giác mềm mịn cứng cứng vô cùng tốt, Samuels lại tức giận, vung tay đánh đánh, dằng dấp trông như còn hận không thể cắn hai phát lên tay hắn.

Cecil nhin cười, nói, “Ta nghĩ trước tiên chúng ta phải kiếm mấy bộ quần áo cho người đã.”

23. Chương 23

Phía trên trần nhỏ có cửa hàng quần áo trẻ con, Cecil mua mấy bộ trở về, lại một lần nữa đụng phải Leah bên ngoài quán trọ.

Dù biết rằng hắn đã “kết hôn”, nữ sĩ trẻ tuổi này vẫn dùng ánh mắt ái mộ nhìn hắn, điều này làm Cecil có chút quần bách, hắn khom mình hành lễ với vị tiểu thư xinh đẹp này, sau đó vội vã quay về gian phòng của Samuels.

Samuels bé nhỏ bò không nổi lên ghế tựa, giường cũng quá cao, vì vậy cậu phụng phịu ngồi trên sàn nhà lạnh lẽo, ngóng ngóng cái đầu tìm xem Cecil sắp về chưa. Hai tay ôm đầu gối cuộn thành một cục, áo ngủ siêu bự trải trên sàn nhà, càng khiến cậu trông nhỏ gầy.

Cecil mở cửa phòng ra, bắt gặp ánh mắt tràn đầy mong đợi của Samuels, con người màu hồng phách như mặt như đường phẳng phát lấp lánh ánh sao. Cecil quay đầu nhìn nhin ham muốn muốn bầu vú khuôn mặt xinh xắn nộn nộn kia, đem quần áo đặt trước mặt Samuels.

“Người tự mặc quần áo vào đi.” Cecil nói, “Sau đó chúng ta cùng đi xuống ăn sáng.”

Samuels không ý kiến.

Cecil chọn một bộ quần áo chất liệu vô cùng tốt, áo sơ mi nhỏ có điểm chi tiết khăn quàng trước cổ, Samuels tự mặc có chút chật vật, cảm thấy cơ thể trẻ con thật quá bất tiện, tay chân cũng không linh hoạt nhạy bén như khi trước nữa.

Cecil đứng ngoài cửa chờ cậu.

Cậu vất vả kéo cửa phòng ra, lộ đầu nhìn quanh quất, đầu tóc nâu nhạt rối rối xù xù, trông đến là đáng yêu, Cecil cúi đầu nhìn cậu một chút, sau đó nói, “Đi ăn sáng thôi.”

Samuels dùng sức gật đầu, bám móng Cecil đi tới phòng ăn – lần đầu tiên cậu được chiêm ngưỡng đôi chân kiên cường thon dài của vị hắc pháp sư này, dù sao lúc cậu ngẩng đầu lên cũng chỉ thấy được chân Cecil mà thôi.

Cecil đột nhiên dừng lại.

Trước mắt hắn là cầu thang dẫn tới phòng ăn, chỉ có mười mấy bậc, nhưng với Samuels mà nói thì lại như một vùng núi non hiểm trở, cậu không biết làm thế nào, đành cẩn thận từng li từng tí ôm tay vịn hình trụ, duỗi một cái chân ngắn ra, cong cái móng xem xét thăm dò làm sao để đi xuống cầu thang.

Cecil tốt bụng hỏi, “Người có muốn bế không?”

Samuels: “... Muốn!”

24. Chương 24

Bên trong phòng ăn vô cùng náo nhiệt.

Cecil ôm Samuels đi xuống cầu thang, liếc mắt một cái liền thấy Leah đang đứng bên cạnh mấy bao gạo ngoài cửa. Nàng vui vẻ vẫy tay với hắn, bằng bằng đi qua chỗ Cecil.

Samuels thấp giọng lầm bầm, “Vậy mà nàng vẫn chưa hết hi vọng nhỉ.”

Tiếng nói của cậu lúc nặng lúc nhẹ, hết như trẻ con đang mọc răng, bi bô bi bô khiến Cecil cười phì ra tiếng, lấy tay nheo nheo khuôn mặt nhỏ bé, thì thầm, “Người biến nhỏ xong đáng yêu thật đấy.”

Samuels trốn mắt nhìn hắn.

Nhưng hiện tại cậu đang sở hữu một khuôn mặt em bé đáng yêu như tiểu thiên sứ, đôi mắt to tròn tròn lại càng tăng vẻ dễ cưng.

Cecil không nhịn được cười.

Leah chạy tới chỗ bọn họ, nàng vui sướng chào hỏi Cecil, gương mặt ôn nhu nhìn đứa bé đang ngồi trên tay Cecil, hiếu kì hỏi, “Em bé đáng yêu quá à, từ đâu ra vậy? Sao hôm qua không thấy bé đi cùng với người?”

Samuels không biết giải thích như thế nào, yên lặng ngẩng đầu nhìn Cecil.

Cecil nghiêm mặt, đang hoàng trình trọng nói, “Xin giới thiệu, đây là con trai của ta.”

Samuels: “...”

Leah: “...”

25. Chương 25

Leah kinh ngạc tới méo mặt.

“Người còn trẻ như vậy, mà con đã lớn tới nhường này ư?” Nàng tỏ vẻ không thể tin nổi, cau mày quan sát Samuels đang nín chặt lấy vạt áo Cecil vì sợ ngã xuống. “Bé và người trông chả giống tí nào hết.”

Đương nhiên là không giống rồi.

Đầu tóc nâu nhạt có hơi cong nhẹ của Samuels hiện ra trong tầm mắt của Cecil, hai con mắt ngọt ngào động lòng người. Hắn thì toàn thân u ám mờ mịt, con người đen, tóc cũng đen nốt, màu da tái nhợt như lâu ngày chưa thấy ánh mặt trời.

Cecil ngồi xuống bàn ăn, đặt Samuels trên đầu gối của mình. Hắn giở ra thực đơn của quán trọ, trong đầu vẫn vờ suy nghĩ liệu em bé có cần được mấy đồ này không, hồ hững đáp, “Ồ, nó giống mẹ nó đấy.”

Samuels: “...”

Cậu làm bộ như không nghe thấy lời vừa rồi của Cecil, chỉ ngón tay vào món cá hấp sả ớt cay xè, mắt to long lanh, nói, “Ta muốn ăn cái này,”

Cecil lắc đầu.

“Cái này không tốt cho thân thể người đâu.” Cecil nghiêm trang nói, “Để ta gọi trứng gà rau dưa cùng chút sữa bò cho người.”

Samuels: “...”

Leah cau mày đánh giá Samuels, nghi hoặc mở miệng hỏi, “Bé thật sự là con của người sao? Ta lại thấy... bé trông giống vị bằng hữu hôm qua của người hơn.”

Nàng chỉ đơn giản nghi ngờ Cecil đem con của bạn hắn ra lừa nàng, nhưng không ngờ, Cecil đáp lại, “Chẳng có gì ma pháp không làm được, người còn muốn hỏi gì nữa không?”

Leah ngậm miệng lại.

“Ta hiểu rồi,” Nàng nói, “Thực sự rất xin lỗi.”

Nàng vội vã quay người rời đi, Samuels lòng tràn đầy khó hiểu, ngẩng đầu nhìn Cecil, hỏi, “Nàng hiểu cái gì cơ?”

Cecil nói, “Người nghĩ xem?”

Samuels nghiêm túc suy nghĩ một hồi, khuôn mặt nhỏ bé bỗng đỏ bừng, nổi giận đùng đùng, la to, “Ta muốn đánh chết người!”

26. Chương 26

Samuels tức giận tới mức lơ Cecil cả một ngày.

Ông chủ nhà trọ thấy cậu pháp sư trẻ tuổi như vậy mà đã có đứa con đáng yêu thế vô cùng ngạc nhiên, vợ ông rất thích trẻ con, thậm chí còn chủ động đưa cho Samuels một con ngựa nhỏ bằng vải nhung đáng yêu.

Samuels là người trưởng thành, cậu đương nhiên không có hứng thú với món đồ chơi của bọn con nít này, thậm chí tính toán thời gian đi lấy lông chân tiên nữ, cậu thực sự chỉ muốn nhanh nhanh biến về hình dáng lúc trước.

Cậu vì tình cảnh hiện nay của mình mà cực kì bất bình, không hiểu tại sao Cecil lại không biến nhỏ, mấy người trong nhà trọ cũng không bị ảnh hưởng của ma pháp, mà cậu lại là người xui xẻo bị chọn chứ aaaaaaaaaa.

Samuels nghĩ rằng vì Cecil là một hắc pháp sư, hẳn có chủ thần của mình che chở, nên thần hoang đường không muốn dây vào, sợ phiền phức. Mà trọng trách cứu vớt vương quốc lại vô cùng có ý tứ, thế là cậu cứ như vậy được thưởng.

Cậu rầu rĩ, buồn bã không thôi, chờ mãi, chờ mãi cũng đến ngày đi lấy lông chân tiên tử. Dù sao hình hài của cậu vẫn còn quá nhỏ, đi lại bất tiện, cộng thêm Cecil cũng không thể khư khư ôm cậu trên tay, thế là Samuels bị vứt lại ở nhà, để bà chủ quán trọ trông nuôi. Cậu bị ép đi đóng kịch cùng với bọn nhỏ hàng xóm, trên người choàng một cái áo choàng đồ giả làm hoàng tử nhỏ, búi môi rầu rĩ miễn cưỡng đi cứu vớt tiểu công chúa đáng yêu.

Cậu còn chưa kịp đánh bại con trai ông chủ tiệm tạp hoá bên cạnh đang đóng vai ác long, Cecil đã mang lông chân tiên tử trở về.

Samuels như trút được gánh nặng, vội vàng nhảy vào trong lòng ngực Cecil, méo máo nói, “Cecil, ta không muốn ở đây nữa~”

Bé gái đóng vai công chúa nháy mắt hiếu kì, hỏi, “Tại sao người lại không gọi chú ấy là cha vậy?”

Samuels: “Ây...”

Tiểu công chúa lènh bènh đi tới túm lấy vạt áo Cecil, nói, “Chú ơi, hoàng tử nhỏ vẫn chưa đi cứu công chúa đâu...”

Cecil ôm lấy Samuels, vẻ mặt nghiêm túc lừa con nít, “Hoàng tử nhỏ bị hắc pháp sư bắt đi mất rồi.”

Samuels: “...”

Bọn họ rời vương cung đã lâu như vậy mà vẫn chưa ai phát hiện ra Cecil là một hắc pháp sư, nếu thân phận hắn bị lộ, chắc chắn sẽ rước về rất nhiều phiền phức. Bây giờ Cecil lại lòi danh phận ra làm trò đùa, Samuels cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, cậu ôm chặt cánh tay Cecil, nhỏ giọng lẩm bẩm, “Chúng ta đi về thôi.”

Tiểu công chúa dùng dằng không chịu, “Hoàng tử vẫn chưa giết chết ác long, không thể bị hắc pháp sư bắt đi đâu~!”

Cecil hỏi ngược lại, “Tại sao hoàng tử lại phải giết ác long?”

Tiểu công chúa đáp, “Tại ác long là người xấu.”

Con trai ông chủ tiệm tạp hoá ngồi thù lù một bên, đem tay nhỏ đặt trên đầu gối, đôi mắt khờ dại hiếu kì mở to, xấu hổ e dè len lén nhìn tiểu công chúa.

Cecil nói, “Ác long cũng đâu có làm hại công chúa đâu.”

Con trai ông chủ tiệm tạp hoá nhảy lên, ấp úng nói, “Ta ta ta ta sẽ không làm hại người đâu!”

Tiểu công chúa mấp máy môi, còn muốn phản bác, Cecil đã xoa xoa đầu nàng, nói, “Hoàng tử muốn đi về với hắc pháp sư rồi.”

Samuels: “...”

27. Chương 27

Samuels nằm nhoài trong lòng Cecil, nhỏ giọng hỏi, “Người lấy được lông chân rồi sao?”

Vấn đề này nói ra khỏi miệng, tự nhiên lại nghe có chút biến thái.

Cecil gật đầu, “Lấy được rồi.”

Samuels hỏi tiếp, “Vậy người đã vẽ xong trận pháp chưa?”

Muốn quay về vương thành, họ cần phải dùng trận pháp truyền tống, trình tự vẽ vô cùng phức tạp, kể cả người chuyên vẽ trận pháp cũng phải mất đến mấy tiếng mới vẽ xong một cái. Samuels cứ tưởng Cecil đã chuẩn xong trước khi đi lấy lông chân rồi, nào ngờ hấn phán một câu xanh rờn.

“Còn chưa bắt đầu nữa kìa.”

Samuels: “...”

28. Chương 28

Samuels hỏi Cecil, “Vậy sao chúng ta quay lại bây giờ?”

Cecil trả lời cậu, “Trận pháp quá phiền toái, vương thành cũng cách đây không xa lắm.”

Samuels: “Người tính đi xe ngựa về hả?”

Cecil: “Quá chậm.”

Samuels: “Vậy chả lẽ người định bay về à!”

Cecil chép miệng, “Gần đây tâm tình người nóng thật đấy, rất táo bạo.”

Samuels dùng tay nhỏ che kín mặt mình, “Còn không phải là tại người à!”

Cecil tỏ vẻ oan ức, “Người đừng có ghét bỏ ta như thế chứ.”

Samuels mặt khinh bỉ nhìn hấn.

Bọn họ đã ra khỏi trấn nhỏ, sắp tiến vào khu rừng của các tiên nữ, trước mặt là một mảnh đất trống hoang vu, bốn phía ngoại trừ bọn họ ra thì không còn một bóng người.

Samuels lại hỏi, “Làm sao chúng ta quay về bây giờ?”

Cecil đáp, “Bay về thôi.”

Samuels lòng tràn đầy mờ mịt ngẩng đầu nhìn Cecil, không thể hiểu nổi ý hấn là gì.

Bay cái gì cơ chứ... hấn đùa mình chắc.

Cecil một tay ôm cậu, để cậu ngồi lên cánh tay của mình, rất tùy tiện chỉ tay một cái, mặt đất bỗng loé lên vài tia sáng nhỏ, dần tạo nên hình một trận pháp vô cùng phức tạp rườm rà, Samuels quay đầu nhìn Cecil, đã thấy hấn nhìn chằm chằm cậu, ngữ điệu bình thản, “Chúng ta bay về.”

Lời nói kia vừa dứt, ánh sáng trên ma trận pháp bỗng xé toang, đợi đến khi nó tản dần ra, chỗ vốn là của trận pháp hiện đã được thay thế bằng một con hắc long, xích cổ thả dài, khẽ gầm một tiếng.

Samuels trợn mắt há mồm.

Cái tên pháp sư này... vậy mà dám gọi tới một con cự long.

29. Chương 29

Samuels gõ gõ mấy cái vào đầu mình, muốn để bản thân tỉnh táo lại.

Trong vương thành cũng có kỳ sĩ rồng, nhưng mà bọn họ chỉ chăn nuôi rồng, so với con hắc long này mà nói chỉ là ruồi muỗi, tính khí cũng vô cùng dịu ngoan ôn hoà, cũng có thể coi như là thú nuôi trong nhà rồi.

Đây là lần đầu tiên cậu thấy loại hắc long tính tình siêu hung dữ mà cũng rất phá hoại này, nghe nói hắc long rất hiếm, khó có thể thuần dưỡng, vậy mà Cecil có thể kiếm ra một con, chứng tỏ bản lĩnh cũng không tồi.

Cecil cười tủm tỉm hỏi Samuels, “Người thích không?”

Samuels: “...”

Không, tuyệt đối không, cậu vừa nhìn thấy con quỷ này đã muốn nhũn cả chân ra rồi, hắc còn muốn cậu ngồi lên nó?!

Cecil thấy cậu không trả lời, hỏi dò, “Người không thích hả?”

Samuels run lấy bầy hỏi lại, “Sao người lại cảm thấy ta sẽ yêu thích mấy thể loại này cơ chứ...”

Cecil nhú mày, “Không phải đám con trai khi bé đều có cái ước mơ được nắm sừng rồng cười đi vòng vòng sao?”

Samuels: “Ta lại thích độc giác thú hơn á...”

Cecil: “...”

Hắc long trừng Samuels bằng con ngươi màu vàng dữ tợn của nó, khiến cậu nổi hết cả da gà.

Cecil oan ức mở miệng, “Nhưng mà ta triệu không ra độc giác thú...”

Hắn thân là hắc pháp sư, loại độc giác thú trắng trắng mạnh mẽ này nhìn thấy hắn đã chạy té khói, đừng nói là triệu hoán, đối với hắn mà nói, sở mấy con độc giác thú này một chút thôi cũng đã quá xa vời rồi.

Thần sắc Cecil trở nên ảm đạm, Samuels bắt đầu tự trách có phải mình đã quá nặng lời không, cậu nhăn nhó cái mũi nhỏ, nhú mày không biết làm sao mới được.

Cecil nói thêm, “Vậy ta đi vẽ trận pháp, lát nữa chúng ta truyền tống trở về.”

Samuels thở dài, “Thôi, ta cũng thích hắc long lắm...”

Cecil chớp mắt một cái, vui vẻ lên không ít.

Con hắc long kia hơi cúi đầu xuống, để Cecil bế Samuels leo lên, hắc long bề ngoài hung hãn mà cũng có mặt dịu ngoan như vậy, khiến Samuels có chút giật mình.

Cậu ngồi trong lòng Cecil, duỗi tay nhỏ sờ sờ vẩy rồng thô ráp như đá nhon, trong lòng lạnh lẽo một phen, không nhịn được hỏi, “Làm sao mà người...”

Cậu thấy hai chữ “thuần phục” không thích hợp dùng cho loại sinh vật kiệt xuất kiêu ngạo này, nhưng mãi lại chẳng tìm ra từ mình muốn, miệng nhỏ cứ mấp máy nỗ lực nghĩ nghĩ, nhưng Cecil đã hiểu ý tứ của cậu.

“Chuyện này dài lắm,” Cecil thấp giọng nói, “Người muốn nghe ta kể sao?”

Trẻ con rất tò mò đối với tất cả mọi thứ.

Samuels dùng sức gật đầu, “Có!”

Cecil đang định mở miệng, bỗng nhiên phát hiện ra Samuels đang nín chặt tay mình.

Cecil hỏi, “Làm sao vậy?”

“Ta chợt nhớ tới một chuyện,” Samuels cau mày, cảm thấy mình bị lừa dối, “Về trận pháp truyền tống rất phiền phức, chẳng phải về trận pháp triệu hoá cũng phiền phức không kém hả?”

Cecil: “...”

gắt quá Sam ơi Ce chỉ muốn khoe mẽ trước mặt em thôi mà =))))))

30. Chương 30

Thời điểm cự long bay tới rìa vương thành, bóng đêm đã ủa xuống.

Xung quanh vùng trời của thành có kỵ sĩ rồng tuần tra, để đề phòng rắc rối, họ quyết định đổi sang đi bộ. Đã rất khuya rồi, tinh thần hăng hái lúc trước của Samuels giờ đã bay biến tựa lúc nào, đầu gật gà gật gù như gà con mổ thóc trong lòng Cecil.

Buổi đêm lạnh lẽo, Cecil sợ cậu bị dính sương, liền dùng áo choàng đem cậu bọc vào trong ngực, cứ như vậy tới trước cửa thành, kỵ sĩ canh cửa nhận ra Cecil, trước đó Samuels đã từng nhắc họ rằng Cecil là chuyên gia nghiên cứu hắc ma pháp mà cậu mời về, yên lặng dặt người qua để hắn đi vào.

Chuyện người trong cung bị dính hắc ma pháp vẫn chưa bị phát hiện, thần hoàng đường cũng không biết ai thành trẻ con nữa, mấy vị triều thần bé tí hìn đang ở trong cung điện cùng với quốc vương bệ hạ, chỉ có tiểu cô nương Seanal thì ở lại trong thiên điện.

Trên chiếc giường hoa lệ quý giá của quốc vương giờ toàn trẻ con là trẻ con, Bly đại nhân ngủ dang tay dang chân chiếm chỗ không cho ai nằm, khiến thần quan tội nghiệp bị ép sát vào trong góc tường. Kỵ sĩ nằm bên cạnh Bly, không yên ổn mà lặn qua lặn lại, tựa như đang tranh chỗ với nhau. Chỉ có tiểu bệ hạ tư thế ngủ gọn gàng ngoan ngoãn, ngài an bình nhắm hai mắt, lông mi đậm dài rợp bóng, trông tựa như tiểu thiên sứ trong các bức thánh hoạ.

Cecil nhìn họ trong chốc lát, đem Samuels còn đang ngủ say sang chiếc giường lớn bên cạnh, nhẹ nhàng xoa xoa mái đầu tóc xù màu nâu nhạt, thấp giọng nói, “Người là đáng yêu nhất.”

Samuels còn đang bận đắm chìm trong giấc mộng thơm ngọt, cậu hơi hé miệng, trông đến là dễ cưng, Cecil đem chăn gói ghém tỉ mỉ, cuối cùng khẽ thở dài một hơi, thấp giọng lầm bầm, “Nhưng mà ta vẫn muốn người biến trở lại như trước hơn nhiều.”

Hết thấy số đồ hiến tế vẫn còn đang nằm trong túi áo của hắn.

Cecil nghĩ.

Tất cả, đã đến hồi kết thúc rồi.

31. Chương 31

Sáng sớm ngày hôm sau, Cecil vất vả đánh thức từng đứa nhỏ, sau đó tiếp tục vất vả nhắc từng đứa từng đứa cách mặc quần áo.

Khổ không thể tả.

Quốc vương bệ hạ mặt ngây ngốc nhìn hấn, ra hiệu hấn tới mặc quần áo cho mình, thân là bá chủ một vương quốc, ngài chưa bao giờ đích thân tự mặc quần áo.

Al thần quan ngoan ngoãn cởi áo ngủ, đang định mặc vào áo choàng nhỏ của bé thì Bly bỗng từ đâu bay tới như một vị thần, giựt lấy áo choàng rồi cười há ha hà ha, vô cùng thô bỉ giơ cao cánh tay, so với bọn nhóc cùng tuổi thì Bly cứ như một người không lồ vậy, mà Al thần quan từ đó đến giờ đều luôn nhỏ gầy, cố gắng đến đâu cũng không lấy lại được áo choàng trong tay Bly.

Bly cảm thấy vô cùng vui vẻ sướng khoái, còn Al thần quan thì oa oa khóc lớn.

Quốc vương bệ hạ vẫn chờ người đến thay y phục cho ngài, còn kỵ sĩ trưởng thì thừa dịp hỗn loạn nằm bẹp xuống, núp dưới gối nhỏ, một lần nữa rơi vào mộng đẹp.

Cecil bị tiếng khóc của trẻ con làm nhức đầu không thôi, hấn không giống Samuels tính tình hiền dịu ôn hoà, Cecil là một vị người lớn siêu ghét trẻ con, đồng thời cũng vô cùng không nhẫn nại, hấn không biết làm thế nào để dỗ Al thần quan, cũng không biết làm thế nào để cái đám siêu quậy này chịu nghe lời mình.

Cecil cực kì ghét bỏ giựt lấy quần áo của Al thần quan trong tay Bly, đưa lại cho bé, sau đó hung tợn trừng Al thần quan một cái, khiến bé sợ tới chừng khóc, sau đó quay đầu lại quát Bly, “Không cho bày nghịch nữa!”

Loại trẻ con thiếu đánh nhậy lầy như Bly cũng bị hắc pháp sư hung ác dọa sợ, bé bắt mất lăm bầm ngồi xuống, sợ sệt mặc quần áo, quốc vương bệ hạ phía sau cũng cầm lên áo choàng nhỏ, thậm chí kỵ sĩ trưởng đang ngủ chảy cả dãi cũng mở mắt ra.

Samuels ngồi ở một bên, đã mặc xong quần áo chỉnh tề từ lâu, cau mày nhìn hành động của Cecil, không nhìn được la lớn, “Bại hoại!”

Cecil: “...”

Nói xong câu đó, Samuels lập tức bưng kín miệng mình, tại sao cậu lại nói ra lời này cơ chứ..? Thậm chí... khi cậu nhìn thấy Al thần quan đang gào khóc, cũng khó giải thích được mà có chút oan ức, nước mắt dần dần được lấp đầy, như muốn trào ra bất cứ lúc nào.

Cecil nhất thời luống cuống, không biết phải làm sao.

“Ta sai rồi.” Hấn hoảng loạn xin lỗi, “Người người người đừng khóc mà...”

“Ta...ta cũng có muốn khóc đâu...” Samuels lau nước mắt của chính mình, thút thít nói, “Hắc ma pháp này... càng ở lâu trong người... sẽ càng biến mình thành trẻ con đó...”

Cecil: “...”

32. Chương 32

Sau khi ăn sáng xong, Cecil quyết định một thân một mình mang theo đồ hiến tế khi trước lấy được xuống đàn tế thần hoang đường.

Samuels muốn đi theo, cậu sợ lỡ như có gì đột xuất xảy ra, mình lại không tới kịp, thì Cecil biết phải làm sao.

Cậu nghĩ, mình dù sao cũng là pháp sư nổi tiếng trong thiên hạ mà...

Cecil nhìn chú lùn nhỏ còn chưa cao tới nửa cái chân mình, nói, “Biến ra quả cầu lửa cho ta xem nào.”

Samuels: “...”

Samuels giơ ra bàn tay nhỏ, bi bô đọc thần chú, sau đó một đốm lửa bé xíu hiện lên trên đầu ngón tay cậu.

Cecil vội tán thưởng, “So với đám nhóc cùng lứa thì người thật là giỏi.”

Thiên phú pháp thuật của một người sau khi sinh ra sẽ dần được cải thiện, nhưng năng lực tích trữ trong người lại tỉ lệ thuận với thể lực cơ thể, tùy vào từng lứa tuổi sẽ có những biểu hiện khác nhau, thân thể trẻ con hiển nhiên ít khi nào có thể dùng ma pháp, nói thật, Samuels biến ra được đóm lửa nhỏ vậy đã khiến Cecil vô cùng kinh ngạc.

Nhưng mà Samuels lại rất thất vọng.

Cậu ủ rũ cúi đầu, chu cái miệng nhỏ nhắn, đối với năng lực của mình hiện giờ phi thường bất mãn.

Từ đại pháp sư nổi danh toàn thiên hạ tới đứa bé đến quả cầu lửa cũng không biến ra được chènch lệch quá nhiều, cậu thực sự không thể nào tiếp thu ngay được.

33. Chương 33

Cecil một mình tiến vào di tích bên trong vương cung.

Hắn đứng bên trong thần điện hoàn thành toàn bộ các nghi thức hiến tế, trong thời gian đó cũng không phát sinh cái gì ngoài ý muốn, cũng không xuất hiện manh mối gì báo cho hắn biết ma pháp đã được giải trừ thành công.

Hắn không có cách nào suy đoán, sau khi đứng bên trong thần điện quan sát một lúc, Cecil liền lập tức quay người chạy về. Hiện giờ, hắn chỉ muốn xem Samuels đã khôi phục lại hình dạng bình thường hay chưa mà thôi.

Hắn vừa mới thoát ra khỏi khu di tích đã thấy đoàn người hầu thân cận của quốc vương vội vã đi tới, hướng hắn vẫy vẫy tay, sắc mặt ai nấy cũng vui mừng.

Cecil thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra hắc ma pháp đã được giải trừ, thần hoang đường cũng không làm khó dễ bọn họ.

Tất cả, thực sự đã kết thúc rồi.

34. Chương 34

Lễ cưới của Seanal vẫn được cử hành đúng thời hạn.

Nàng đã vì gia tộc của Bly phục vụ rất nhiều năm, thời điểm lễ cưới diễn ra Bly đương nhiên phải có mặt, Cecil và Samuels cũng nhận được lời mời, còn Al thần quan lại chính là người chủ trì hôn lễ.

Thậm chí quốc vương bộ hạ cùng kỹ sư trưởng còn mang đến lễ vật vô cùng hào phóng. Đám cưới diễn ra vô cùng náo nhiệt, Bly thô lỗ cười lớn uống đến mấy thùng bia, Samuels đứng một bên nhìn, không nhịn được thấp giọng nói, “Vẫn là hắn khi còn nhỏ đáng yêu hơn.”

Cecil nhớ tới kẻ tội đồ khi đó suốt ngày đi bắt nạt Al thần quan, nhìn lại vị đại thần cường tráng như gấu hiện giờ, nhú mi, nói, “Hắn chả có lúc nào đáng yêu hết.”

Bọn họ không quen biết nhiều người, Samuels sợ có ai nhìn thấu thân phận của Cecil, cậu kéo hắn đứng trong một góc hẻo lánh, nói đủ loại chuyện phiếm.

“Di tích trong vương cung không biết phải xử lí sao đây.” Samuels quay đầu nhìn hắn, nói, “Có lẽ ta sẽ phải ở lại chỗ này lâu chút đấy.”

Cecil gật đầu, cũng không quản Samuels có muốn biết hay không, “Ngày mai ta sẽ rời đi.”

Ở ngoài rừng rậm hắc rất dễ bị bại lộ, không thể dừng lại lâu.

Samuels cau mày, hướng Cecil dò hỏi, “Có chuyện này ta muốn hỏi người, buổi tối hôm người mang ta về ấy, người nói hi vọng ta có thể nhanh chóng khôi phục là sao, còn...”

Hôn trán của ta nữa.

Khi ấy cậu vẫn chưa ngủ say, vẫn mơ hồ cảm nhận được hành động của Cecil, nhưng lại không biết phải phản ứng kiểu gì, cho nên cậu tiếp tục giả vờ ngủ.

Cecil đang suy nghĩ câu trả lời, đoàn người bỗng trở nên ồn ào, Seanal cùng chồng nàng cầm bó hoa đứng trên bục cao, Cecil nhìn mà thấy hứng thú, nói, “Ta sẽ nói cho người sau khi lấy được hoa nhé.”

Samuels nhú mày, “Đó là niềm vui của các nữ sĩ trẻ tuổi, sao người lại đoạt của các nàng chứ.”

Cecil trừng mắt nhìn cậu, “Thế người còn muốn biết câu trả lời không hả?”

Samuels: “...”

Cậu đành phải đồng ý, nhưng vẫn nghiêm túc dặn dò, “Người không được dùng ma pháp đầu đấy.”

Cecil nhìn cậu mỉm cười, như đang làm một cái cam kết quan trọng, nghiêm túc đáp, “Được rồi.”

Bọn họ quay đầu lại, đã thấy Seanal tung bó hoa lên cao.

35. Chương 35

Cecil đưa tay ra, hồng đón lấy bó hoa.

Bỗng nhiên có một vệt đen xẹt qua giữa không trung, ngậm lấy bó hoa rồi đáp xuống, làm mọi người sợ hết hồn, chăm chú quan sát xem vệt đen ấy là gì, lại chỉ thấy Bly ngậm hoa, cực kì cao hứng chạy lên đài cao, đem bó hoa trả lại cho Seanal, một bộ dáng vô cùng vui vẻ lắc lắc eo, tựa như đang lắc cái ... đuôi không tồn tại?

Cecil ngạc nhiên mở miệng, “Chó ư?”

Trong lòng hắc loé lên một tia dự cảm không hay, quay đầu nhìn Al thần quan, chỉ thấy thần quan lớn đang cố gắng nhai nhai một cây cà rốt.

Đây là... thỏ?

Hắn hít sâu nhìn về phía Samuels.

Pháp sư trẻ tuổi cũng không thêm để ý tới cảnh tượng hỗn loạn trong viện, hắn chăm chú nhìn cha mẹ Seanal cách đó không xa còn đang hết hồn, trong tay vẫn giữ áo len được đan một nửa cho cháu ngoại.

Cecil trong lòng lộp bộp vài tiếng, vội vàng quay lại nắm lấy cổ tay Samuels.

Nhưng mà hắn vẫn chậm một bước.

Samuels hấp một cái nhảy lên, ôm lấy quả cầu len dưới chân mẹ Seanal, sơ ý làm bắn gấu vấy trắng tinh của bà, phát ra tiếng kêu nhẹ nhàng thoả mãn.

Cecil không hề muốn biết kỵ sĩ trưởng cùng quốc vương bệ hạ giờ đang làm sao, cũng không muốn biết phải kiếm cái gì mới có thể biến bọn họ trở lại như cũ.

Hắn dùng tay day day trán, ở trong lòng hung tợn chửi bới.

Lão thần hoang đường khốn nạn! Cút chết cmm đi!

Lại một bộ truyện nữa kết thúc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuon-tre-cua-vuong-quoc>